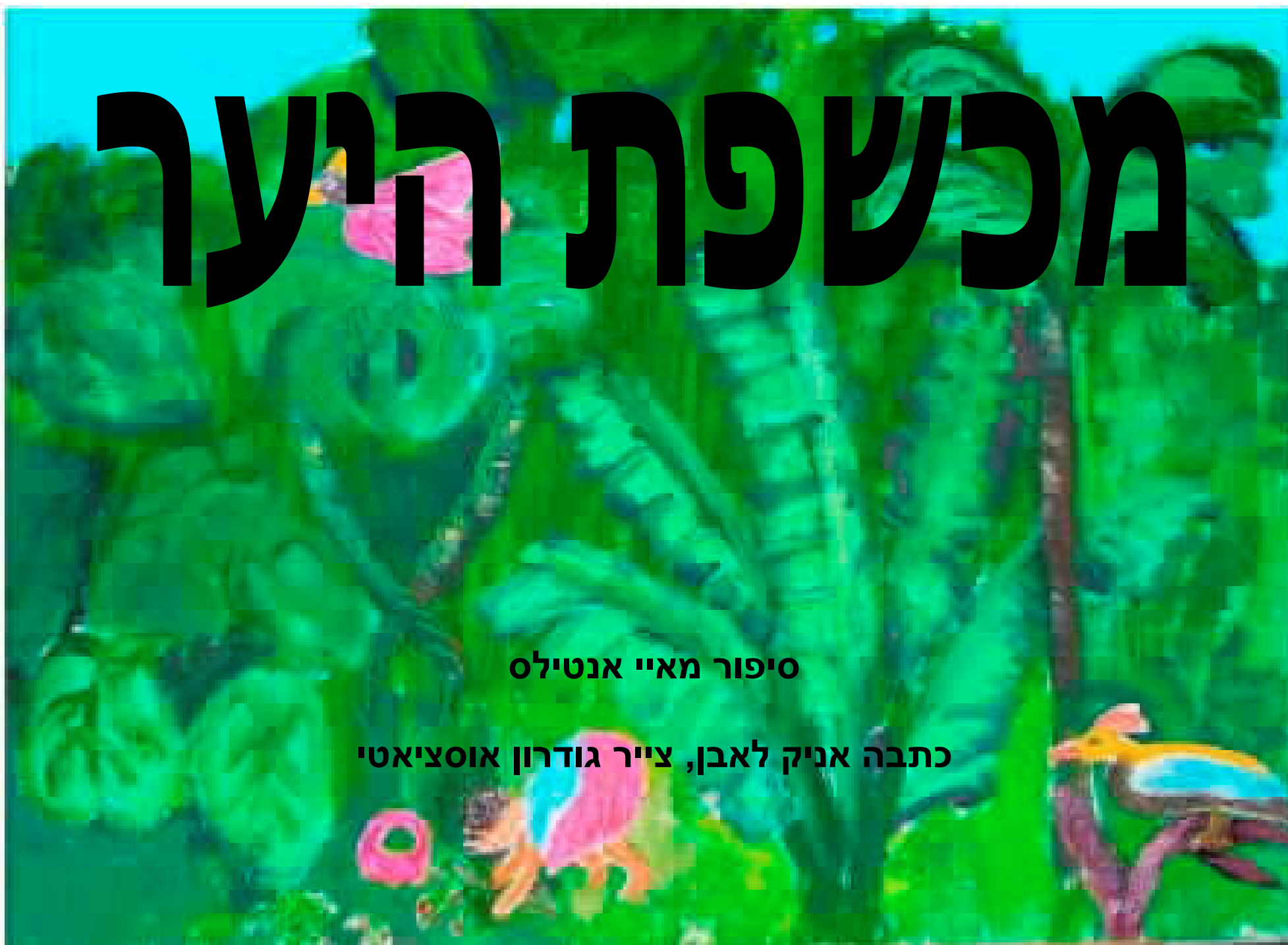
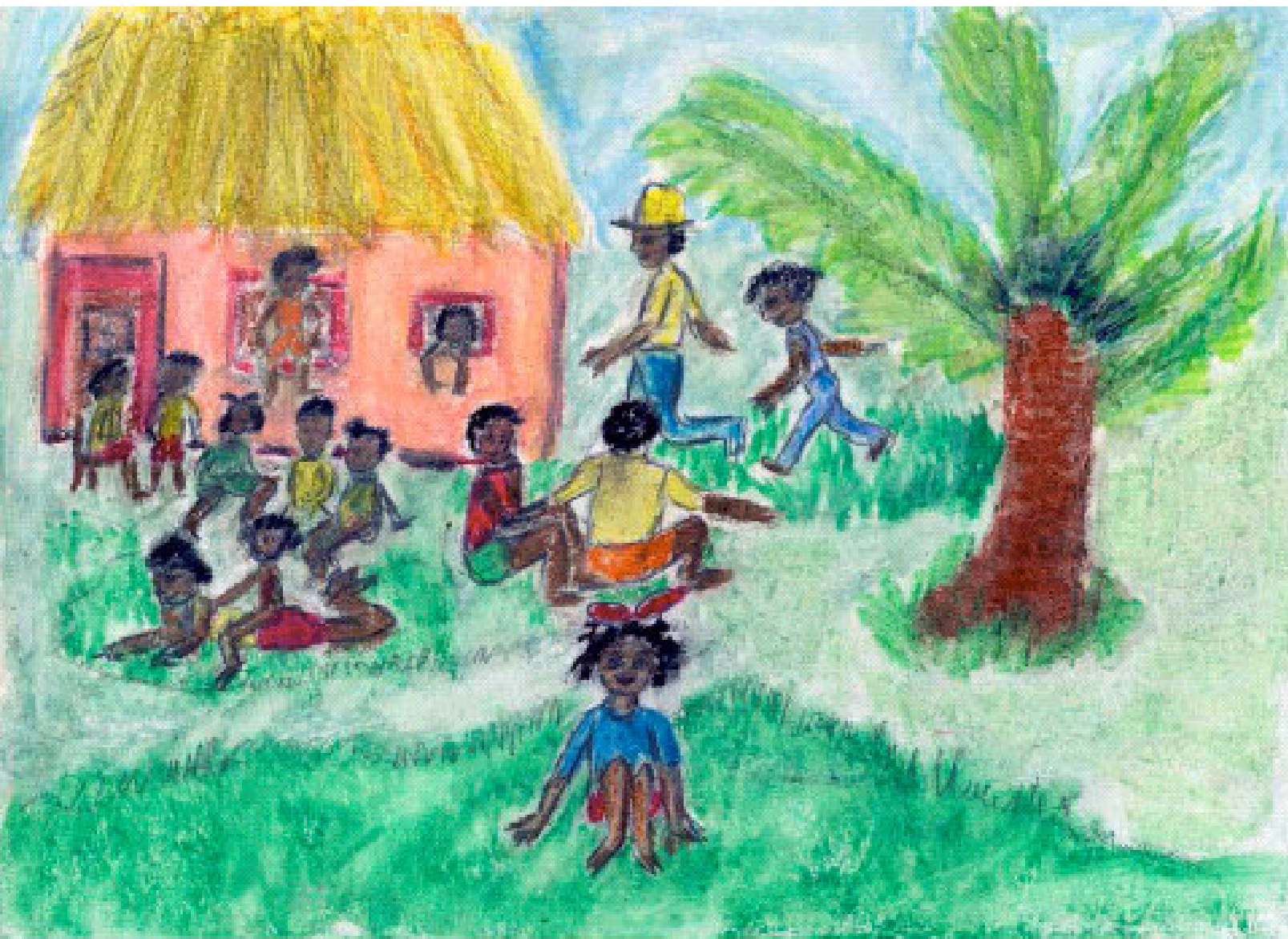

מכשפת היער

סיפור מאיי אנטילס

כתבה אניק לאבן, צייר גודרון אוסציאטי

לפני זמן רב, על אחד מקבוצת האיים
בים הקריבי, חיה ילדה קטנה בשם
מאליסה. היא הייתה בת משפחה בה היו
ארבע-עשר ילדים. ההורים היו עניים
מאוד ולא היה להם די כסף כדי לשלוח
אותה לבית הספר. הילדה המסכנה
בילתה את ימיה ביער ואספה צמחים
שאמא שלה מכרה בשוק.

ויום אחד היא הרחיקה לתוך היער עד
שתעתה בו לגמרי. לילה ירד, הינשופים
השמיעו את קולם המפחיד והקרפדות
זימרו בקול. מאליסה הייתה רעבה. היא
הסתובבה בתוך היער עד שראתה ביתן
קטן ומואר. הביתן הזה לא נראה כלל
רגיל. הקירות היו בנויים מעצמות לבנים
ומשולבים, הגג מכוסה בעלי דקל
הקוקוס.

מי יכול היה לגור כאן?
מאליסה התקרבה בפחד רב אל הדלת.
הפחד היה מוצדק מאוד! יודעים אתם
מי גר בבית זה?

על שלד של תנין ישב שם ייצור מוזר.
זרועות, רגליים וצוואר בצבע אפור
מכוסים היו בשמלה קרועה, אך על
הצוואר לא היה כלל ראש. הראש היה
מונח על ברכיו של הייצור המוזר, וזה
עסק בסריקה של שערות אפורות.
מאליסה נרתעה. היא מצאה בית של
מכשפה איומה, שאיש לא ידע את
שמה.

קראו לה מכשפת היער. כששמעה את
הדלת הנפתחת היא שמה את ראשה
על כתפיה, הביטה על הילדה בעיניים
בורקות כמו אלה של עכברוש ושאלה
"מי את שמעזה להכנס לביתי בלי
לדפוק בדלת?"

"סליחה, גבירתי, אבל הדלת הייתה
פתוחה. קוראים לי מאליסה. תעיתי
ביער. אני רעבה מאוד. אולי יש לך
חתיכת אגוז קוקוס בשבילי?"

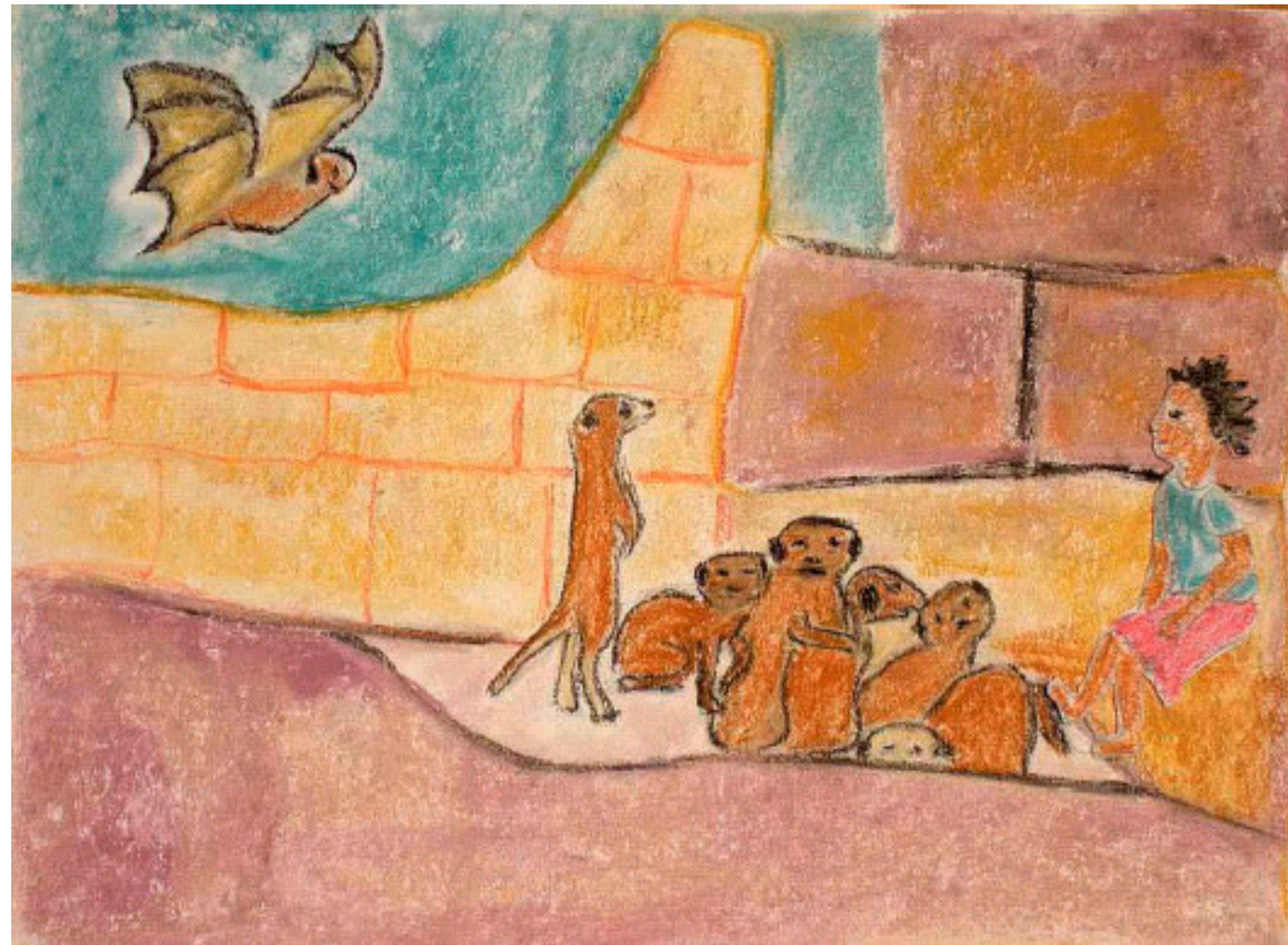
על הפנים המחורצים כמו של תפוח ישן
הופיע חיוך מוזר והקול שיצא מפה ללא
שיניים אמר "בוודאי, קטנה. תוכלי
לאכול כמה שרק תרצי. אבל לא תקבלי
כלום עד שלא תקראי לי בשמי. חזרי
ליער ושאלי את שוכני היער איך קוראים
לי. אם תדעי את שמי, תקבלי ארוחת
מלאכים. חזה עוף, בטאטה, לחם
חרובים ורפרפת חלב קוקוס לקינוח.
מאליסה, הייתה רעבה מאוד, ורוק
התחיל לנזול מהפה כששמעה זאת.
היא יצאה מהבית והתחילה לחפש חיות
יער כדי לחקור אותן על שם המכשפה.
ברחבת יער קטנה היא פגשה בשור
שעל גבו ישבה אנפת בקר קטנה.
"שלום אדון שור. אולי אתה יודע את

שמה של האישה הזקנה שגרה שם, בבית שבקצה היער?"

"רוצי מכאן, קטנה. השם שלה מקולל. לא אמור לך אותו כי היא תהרוג אותי מיד. היא תשמח לאכול את
בשרי ואת בעצמותי תחזק את הבית שלה."

ובזמן שהשור דיבר, האנפה ברחה בזעקת
אימה. מאליסה המשיכה בדרכה. היא פגשה
במשפחת נמיות, אך אלה הסתובבו וברחו
מיד כששאלה אותם, ולא טרחו לתת לה
תשובה כלשהי.
עטלף משך בציפורניו את שערותיה, אך גם
הוא סירב לתת לה תשובה.

הצב הגדול המשיך להתנהל באיטיות, כאילו לא שמע כלל
את שאלתה.
מאליסה הייתה מיואשת.

היא הגיעה בסוף ליער מנגרוה . שם בין השורשים הארוכים, הקבורים בחול כמו אצבעות מיובלות, חיו סרטני יבשה. היו להם צווארים ארוכים וראשים עגולים, ועליהם כובעי קש יפים. כאשר הגיעה מאליסה הסרטנים רקדו במעגל ושרו מנגינה עליזה.

שאלת הילדה לא הפחידה אותם בכלל. הם עשו מעגל סביבה והתחילו לשיר בקצב "הו, הו, הו, זו הגברת קאווא, המכשפה של היער, הו, הו זו הגברת קאווא, הו, הו!"

הם החזיקו בצבתות זה בזה ותוך רקוד הקפיצו את כובעי הקש היפים שלהם.

בסוף! מאליסה למדה את שמה של המכשפה הזקנה. היא הודתה לסרטנים וחזרה אל הבקתה עשוית עצמות לבנים. היא הלכה בקושי, כי הייתה רעבה מאוד, אבל הסיכוי לקבל ארוחה (ובמיוחד רפרפת חלב קוקוס, אתם יודעים כמה זה טעים!) נתן לה אומץ וכוח לדחוף את הדלת ולקרוא

"גברת קאווא! גברת קאווא!"

המכשפה הזקנה רגזה מאוד כי היא אסרה להזכיר את שמה על כל אלה שחיו ביער.

"מי סיפר לך, ילדה חוצפנית?"

"זו הרוח, זה הים, זה הירח" שרה מאליסה, שלא רצתה להלשין על הסרטנים, ידידיה החדשים. "אבל איפה הארוחה שהבטחת לי?"

יודעים אתם שכל אחד, אתם ואני, חייב
למלא את הבטחתו. ועל אחד כמה
וכמה המכשפה, כי אחרת היא עלולה
לאבד את כוח הכישוף? כן, ככה זה
ידידי. וגברת קאווא נאלצה לתת
למאליסה את הארוחה המובטחת.
היא הוציאה מאחורי הארון דלעת
גדולה והשמיע את משפט הקסם
"דלעת! הכיני ארוחה לגברת קאווא!"
והדלעת התמלאה באוכל המובטח.
אבל גברת קאווא זעמה מאוד. היא לא
נשארה כדי להשתתף בארוחה עם
המוזמנת שלה. היא השאירה את
הילדה בבקתה ובעצמה הלכה לחפש

את הבוגד שגילה את שמה לילדה.
והילדה אכלה מה שרק יכלה. וכשרוקנה את הצלחת שלה, היא התמלאה שוב ושוב.

כאשר מאליסה גמרה את המנה האחרונה של רפרפת חלב קוקוס היא יצאה מהבית, אבל לקחה אתה את הדלעת. ומאחר שהייתה עייפה מאוד, בדרך עלתה על גזע של עץ גדול ונרדמה שם. ובינתיים המכשפה עברה את כל היער ולא מצאה את מי שגילה את סודה. בסוף היא הגיעה ליער המנגרוה ושם הסרטנים עדיין רקדו במעגל ושרו. ויודעים אתם מה שרו הסרטנים? למזלם הרע הם עדיין שרו "הו, הו, הו, הו, הגברת קאווא, המכשפה של היער, הו, הו, הו, הו, הו, הגברת קאווא, הו, הו, הו!" המכשפה המרוגזת לקחה לוח עץ גדול והתחילה להרביץ לסרטנים כדי שישתקו. כובעי קש היפים התפוררו לאבק, ומאז הסרטנים שומרים את ראשיהם בתוך השריון שלהם.

ואשר למאליסה, היא חזרה הביתה. המשפחה שלה לא הייתה יותר רעבה אף פעם. כשהדלעת, שמאליסה לקחה מהמכשפה, רק התרוקנה, מאליסה קראה את משפט הקסם "דלעת, הכיני ארוחה לגברת קאווא!" והדלעת התמלאה שוב. הילדה הקטנה לא הייתה צריכה יותר לאסוף עשבים ביער. היא הלכה לבית הספר, למדה לקרוא ולכתוב והפכה לסופרת הטובה ביותר שבאי שלה.

ביותר שבאי שלה.

